

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Venskabs-Pagten

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr04val-shoot-idm139893300930816/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

den ene Bjergsrække tittede over den anden, og længst borte stod Parnas med sin Sne, i Aftensolen skinnede Bjergtoppen som et glødende Jern, det saae ud, som om Lyset kom inderfra, thi den skinnede længe i den blaa, glindsende Luft, længe efter at Solen var nede; de hvide Søfugle sloge med deres Vinger i Vandspeilet, ellers var her saa stille, som ved Delphi mellem de sorte Fjælde; jeg laae paa min Ryg i Baaden, Anastasia sad paa mit Bryst, og Stjernerne ovenover skinnede endnu stærkere end Lamperne i vor Kirke; det var de samme Stjerner, og de stode ganske paa det samme Sted over mig, som naar jeg sad ved Delphi, udenfor vor Hytte. Jeg syntes tilsidst at være der endnu, - da pladskede det i Vandet og Baaden vippede stærkt; - jeg skreg høit, thi Anastasia var falden i Vandet, men Aphantaides var ligesaa hurtig, og snart løftede han hende op til mig; vi toge hendes Klæder af, vred Vandet bort, og klædte hende saa paa igjen, det Samme gjorde Aphantaides ved sig selv, og vi bleve derude til Tøiet igjen var tørt, og Ingen vidste vor Skæb for den lille Pleiesøster, hvis Liv Aphantaides jo nu havde Deel i.

Det blev Sommer! Solen brændte saa heft, at Løvtræerne visnede, jeg tænkte paa vore kølige Bjerge, paa det friske Vand derinde; min Moder længtes ogsaa, og en Aften vandrede vi igjen tilbage. Hvor der var lyst og stille! vi gik over den høie Timian, der dog duftede endnu, skjøndt Solen havde hentørret

længst borte stod Parnas med sin Sne, i Aftensolen skinnede Bjergtoppen som et glødende Jern, det saae ud, som om Lyset kom inden fra, thi den skinnede længe i den blaa, glindsende Luft, længe efter at Solen var nede; de hvide Søfugle slog med deres Vinger i Vandspeilet, ellers var her saa stille, som ved Delphi mellem de sorte Fjælde; jeg laae paa min Ryg i Baaden, Anastasia sad paa mit Bryst, og Stjernerne ovenover skinnede endnu stærkere end Lamperne i vor Kirke; det var de samme Stjerner, og de stode ganske paa det samme Sted over mig som naar jeg sad ved Delphi, udenfor vor Hytte. Jeg syntes tilsidst at være der endnu - da pladskede det i Vandet og Baaden vippede stærkt; - jeg skreg høit, thi Anastasia var falden i Vandet, men Aphantaides var ligesaa hurtig og snart løftede han hende op til mig! vi toge hendes Klæder af, vred Vandet bort og klædte hende saa paa igjen, det samme gjorde Aphantaides ved sig selv, og vi bleve derude til Tøiet igjen var tørt, og Ingen vidste vor Skæb for den lille Pleiesøster, hvis Liv Aphantaides jo nu havde Deel i. -

Det blev Sommer! Solen brændte saa heft, at Løvtræerne visnede, jeg tænkte paa vore høje Bjerge, paa det friske Vand derinde; min Moder længtes ogsaa, og en Aften vandrede vi igjen tilbage. Hvor der var lyst og stille! vi gik over den høie Timian, der dog duftede endnu, skjøndt Solen havde hentørret dens Blade:

26 den] det m, den 00^a, det C. 28 slog] sloge C. 32 mig som] abnorm ordafstand O, komma tilsat C. 33 Baaden] herfter komma O (misforstået prik over et i i 4), fjernet 0^a. 34 faldet] falden C. 40 kjøle] kølige C.